Vaffelrådet sprang og prinserne sang

Joan Schmidt

Eventyrakademiets serie

www.fortælling.dk

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013
Fortæl med held, 2015 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2015
Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014
Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014
De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2015
Så syng da, om så himlene falder ned, 2014
Da grøntsagerne blev skarpe i stilken, 2015
Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2015

Af Joan Schmidt

Vaffelrådet sprang, og prinserne sang

2014

Vaffelrådet sprang, og prinserne sang

Copyright © Joan Schmidt 2014

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 457599
Printed in Germany in 2014

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

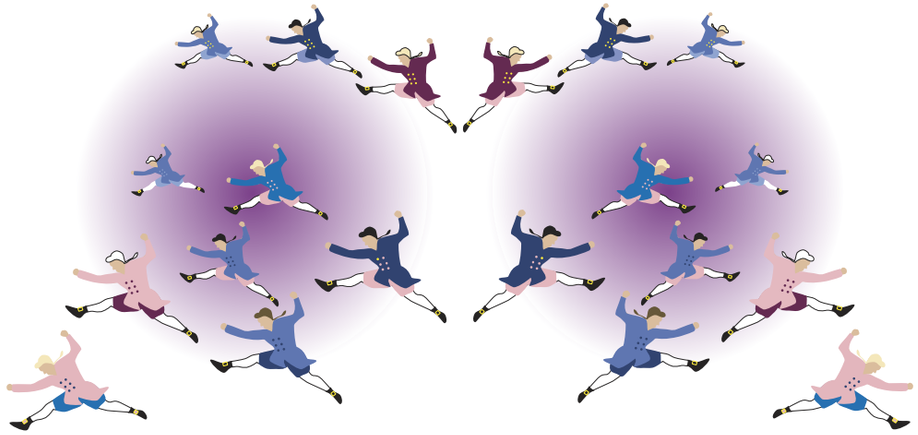
Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Forlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Østergade 1, 2. sal
DK-1100 København K

Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763
www.bod.dk
info@bod.dk

Vaffelrådet sprang, og prinserne sang

Vaffelrådet sprang, og prinserne sang

Der var engang en meget køn lille Prins.

Han boede selvfølgelig hos sin far Kongen og sin mor Dronningen i et kongerige. Kongeriget hed Multidømmet, fordi der i riget var så mange meninger. Lige ved siden af lå Riget uden så mange meninger. Det kongerige hed Mindredømmet. De to riger var gode venner. Den lille Prins fra Multidømmet, der hed Prins Flere, så tit sin ven fra det andet rige, der hed Prins Færre. Den lille Prins Flere havde mere travlt end sin ven, fordi der var så mange meninger, han skulle kende. Til gengæld var Prins Færre meget dygtig til mange andre ting. Det vil jeg fortælle om.

Den lille Prins Flere var rigtig flink til at være Prins. Han stod op om morgenen, når en lakaj, der sang morgensange, begyndte at gå frem og tilbage ude på gangen på den anden side af døren ind til hans værelse. Han børstede grundigt sine tænder med en kongeblå tandbørste og skyllede tandpastaen ud med et lige så kongeblåt tandkrus, for Prins Flere kendte godt meningen om at børste tænder hver dag, og prinser med sorte tænder bliver kun gift med prinsesser, der har ligeså sorte tænder. Sådan en prinsesse ville prinsen naturligvis ikke have. Så gik han for det meste i kongeligt brusebad under de kongelige vandhaner, som pøsede kongeligt vand tilsat badesalt ud over den lille Prins Flere.

For Prins Flere kendte godt meningen om prinser, der ikke tager bad. De bliver ikke inviteret. Hvis der var noget den lille Prins ikke kunne fordrage, så var det at kede sig. Prins Flere spiste også hver dag morgenmad. Og her havde der måske været et lille problem, fordi der var nogle ting, den lille Prins hellere ville have til morgenmad end andre. Men han skulle altså spise mindst en tallerken med yoghurt, selvom han hellere ville have morgenvafler med marmelade, og han skulle også drikke et glas appelsinjuice, selvom han hellere ville have varm kakao. Og sådan var der forskellige ting.

Nu kunne man jo ikke hver eneste dag hente hverken Kongen eller Dronningen for at sige til den lille Prins, hvad han var nødt til at spise for at kunne blive til en større prins, og prinsepasserne blev derfor noget stressede over hverken at kunne stille den lille Prins, Kongen eller Dronningen tilpas. Det var sådan, at den lille prins troede, at meninger kom ude fra kongeriget, og for at blive en rigtig Konge så måtte man kende alle de meninger, der findes, og tage kongelig beslutning om hvilke der var de rigtige. For eksempel så måtte meningen om tandbørstning jo være en rigtig mening, Kongen havde bestemt, for man kunne ikke forestille sig Multidømmet med en Dronning, der aldrig kunne smile, fordi hun ingen tænder havde. Det ville aldrig kunne gå, for så kunne borgerne i kongeriget jo ikke vide, hvornår de sagde en mening, der var rigtig. Dronninger siger netop ja til meninger ved at smile. Det måtte også være en rigtig mening den med morgenbad. For man kunne ikke forestille sig en Konge, der ikke blev inviteret til Statsråd. Så var der jo slet ikke nogen, der kunne finde ud af, hvilke meninger der var rigtige. Men det med morgenmaden var der ikke andre end den lille Prins, der vidste, og så tjenestefolkene på slottet, men de sagde ikke til nogen, hvad den lille Prins spiste. Den lille Prins Flere syntes altså ikke, at der kunne være nogen rigtig mening, om hvad en Prins skal spise til morgenmad.

Meninger kommer jo til slottet udefra, og hvordan vidste man der, hvad prinser spiste? Han havde ikke talt med nogen. Prinsen insisterede på at få varm kakao og vafler med marmelade.

Prins Flere insisterer, og livlægen og dronningen må tage brillerne af

Den kongelige livlæge for kongelige børn var fortvivlet, og sad længe med hovedet i sine hænder uden at tage brillerne på, for hun vidste slet ikke, hvilken kongelig børnesygdom hun skulle give sig til at læse på for at finde en kur til den lille Prins. Så var der en prinse-passer, der fik en god idé. Han sagde til en kokkepige på slottet, at det eneste Prinsen nogensinde spiser til morgenmad, det er yoghurt med friske bær, honning og dertil litervis af friskpresset appelsinjuice. Prinse-passeren vidste nemlig godt, at kokkepigen med det samme ville sige det til den kongelige gartner, der sagde det til sin kone, når han kom hjem til frokost. Konen sagde det til nabokonen. Alle konerne sagde det til deres unger, der gerne ville ligne Prins Flere. Inden man så sig om, kunne alle børnene i skolen bekræfte, at de aldrig spiste andet end yoghurt med friske bær, honning og dertil masser af friskpresset appelsinjuice til morgenmad. Og de var da enige om, at det var den helt rigtige mening om, hvad der skal spises til morgenmad. Problemet var bare, at den lille Prins jo ikke vidste, hvad børnene udenfor slottet mente om morgenmad. Prinse-passerne havde prøvet at fortælle den lille Prins, at sådan var det med morgenmad i riget; men Prinsen sagde, at det kunne de jo sagtens sige bare for at få ham til at spise, som de sagde, uden at han kunne vide, om det var rigtigt. Prinsen insisterede på at få varm kakao og vafler med marmelade.

Den kongelige livlæge for kongelige børn havde en samtale med Dronningen, og kunne sige til hendes majestæt, at det fremgik af hendes store bøger over

prinselige børnesygdomme, at prinser kan være meget vanskelige, når først de begynder at insistere – det vil sige at bestemme. Problemet var, at det skal prinser jo helst blive ved med hele livet, og man kunne derfor ikke uden videre bede Dronningen eller Kongen om at insistere på, at Prinsen ikke måtte insistere. Ikke fordi de var begge to ret gode til netop den kunst - også dronningen. Det vil jeg fortælle om lidt senere, for den historie fik den lille Prins Flere god brug for. Men lige nu så Dronningen altså kun alt for tydeligt problemet, og hun var også bekymret, for livlægen havde overhovedet ikke haft briller på i en hel uge,

og hvordan kunne Dronningen så være sikker på, at hun fulgte rigtigt med i alt, hvad der var nyt om prinsesygdomme. Det kunne hurtigt gå meget galt, hvis livlægen for børn ikke snart fik sine briller på. Og det kunne i det lange løb selvsagt gå galt, hvis ikke snart Prins Flere holdt op med at spise vafler med marmelade og drikke varm kakao hver eneste dag. Det var foruroligende for Dronningen, at prinse-passerne havde fået hele kongeriget til at spise yoghurt med friske bær, honning og dertil litervis af friskpresset appelsinjuice, men havde været nødt til at give op overfor en enkelt Prins, der insisterede.

Den lille Prins Fleres mor dronningen finder på råd

Dronningen, der ikke godt kunne tage sine briller af hver gang Prinsen insisterede, måtte finde på råd i en fart. Hun gik en tur i den kongelige have sammen med Prins Flere, og så sagde hun på et tidspunkt, at hun ikke kunne regne ud, hvorfor slotsforstanderen havde fået så helt utroligt mange henvendelser på det sidste fra borgere, der gerne ville købe appelsiner og frugter fra de kongelige haver. Slottet havde slet ikke frugter nok til at gøre alle borgerne glade. Det var rent ud sagt et held, at Prinsen ikke også spiste frugt og appelsiner, for så havde det set meget sort ud for reserverne i frugtkælderen. Den lille Prins var ligeså nysgerrig som alle andre prinser, og især om noget der foregik ude i kongeriget. Han kunne da heller ikke rigtig forstå, hvad det hele kunne dreje sig om. Prinsen mælede ikke et ord om, at prinse-passerne havde prøvet at bilde ham ind, at man ude i riget spiste frugt til morgenmad og dertil litervis af friskpresset juice. Dronningen løftede øjenbrynene og sagde sådan lidt hen for sig selv, at det jo godt kunne blive nødvendigt for Prinsens far Kongen at sende en spion af sted for at finde ud af sagens sammenhæng. Det interesserede den lille Prins Flere umådelig meget. Og da det kunne være en nyttig uddannelse for den lille prins, så mente Dronningen måske, at Prinsens far ...

...kunne omfavne sin bedste ven Prins Færre og give ham sin gave. Den lille Prins Færre jublede, da han så, hvad den lille Prins Flere havde taget med til ham. Det var en kæmpemæssig menings-labyrint, som man kunne gå rundt i, og spændende var den rigtignok, for hele tiden blev vejen spærret med døre, hvorpå der hængte meningsspejle. For at komme forbi dem måtte man kunne den rigtige mening, som man kunne sige til spejlet, der derefter åbnede døren for dem, der var så dygtige. Hvis man valgte det lette labyrintspil kunne man altid gå tilbage, når man syntes, det blev for vanskeligt at sige den rigtige mening. Hvis man derimod valgte det svære labyrintspil, så kunne man ikke komme ud igen, med mindre man kunne svare på alle spørgsmål. Da det jo godt kunne gå hen og tage lang tid i begyndelsen med det svære spil, fandtes der i labyrinten spise- og hvilepladser, hvor man kunne slappe lidt af og få sig noget styrkende, så spillet kunne gå videre. De to prinser styrtede rundt i labyrinten, snart med det lette spil, snart med det svære. Dørene åbnede og lukkede

sig, så der blev helt gennemtræk i labyrinten, så hurtigt som det hele gik for sig. Prins Færre kunne slet ikke få nok af stormen af meninger, Prinsen aldrig før havde hørt om, men for Prins Flere blev det dog lidt trivielt efter et stykke tid, for han kunne jo praktisk taget hver eneste en i forvejen. Og så fik Prins Flere også noget kongelig forkølelse af suset fra alle svingdørene.

Prins Færres super fødselsdagsbord

Det blev så efterhånden Prins Færres tur til at vise Prins Flere, hvad han havde forberedt til sin fest. Det glædede Prins Flere sig overordentlig meget til, og de to prinser begav sig arm i arm af sted til Mindredømmets særdeles smukke slot, der havde arkitektur helt i bløde behagelige linjer. På Mindredømmets slot kunne man udmærket rende panden ind i et uventet hjørne uden at få en bule af den grund. Den fordel sås tydeligt hos alle, der befandt sig på slottet, for de bevægede sig i en vældig fart, når der nu alligevel ikke skete noget, selvom man ramlede ind i det ene eller det andet. Selv møblerne var bløde, runde og polstrede. For slet ikke at tale om farverne, der aldrig var andet end douce – endda midt på dagen. Om det så var hofmusikanterne, så spillede de time efter time aldrig andet end de dejligste blide toner og harmoniske klange, der kunne få enhver hovedpine til pist at forsvinde. Man kunne kun føle sig godt tilpas på Mindredømmets slot. Det var meningen, at slottet skulle være et rart sted at bo.

Prins Flere følte sig nu kun næsten godt tilpas, for den kraftige træk fra svingdørene i labyrinten havde altså afstedkommet en snue. En menings-snue var det. Den kongelige livlæge for prinsebørn var begyndt at skubbe brillerne på plads på næsen lidt for tit; men hvad livlægen for prinsebørn måske ikke lige havde råd for, det var der råd for i Mindredømmet. Man kaldte straks på den kongelige brise imod snue, og så bølgede en varm luft med skiftevis duft af mynte og

lime-blade omkring Prins Flere, der med det samme følte sig frisk igen. Nu var det tid til traktement.

Prins Flere og Prins Færre fik en stol for hver sin bordende af et meget langt bord, og så kom alle de gæster, der skulle sidde for hver sin side. Med sig bragte de talrige gæster så mange gaver til Prins Færre, at hoffets lakajer styrtede ud og ind af spisesalen med pakker, fordi der ellers ikke ville være plads til, at gæsterne kunne løfte så meget som en finger for at spise. Fart var man jo vant til på slottet, så det var der ingen, der tog notits af. Prins Færre, der elskede fest og gæster, sad for sin bordende med funklende øjne. Efter en tid bad han en lakaj sætte en bebudelses-blæst i gang, og alle de indbudte mærkede straks, hvordan deres hår slog for vinden og en duft af fersken smøg sig under næserne.

Nu kom lakajerne med store fade med frugt-brikker af fersken, melon, ananas og avokado, som gæsterne kunne tage fra fadene ved hjælp af de sukkerpinde, som slotskokkene havde anbragt i hver eneste bid. Ved hver gæsts plads var der i forvejen dækket op med det, der skulle blive til et chokolade-pindsvin, efterhånden som gæsterne kunne anbringe deres brugte pinde i chokoladen. Det blev et festligt syn, og gæsterne spiste langt flere brikker, end de egentlig skulle, netop fordi det var så festligt. Det kunne jo ikke blive ved, så Prins Færre bad om endnu en bebudelsesbrise, og der kom efter Mindredømmets målestok en uventet frisk indendørs citronstorm, så gæsternes hår slog for vinden. Efter stormen så alle i retning af Prins Færre, der havde stillet sig op på sin stol. Prins Færre ville tale til sine gæster. Prins Færre, der selv tindrede af forventning, kunne love sine gæster et spændende gæstebud, hvor gæsternes talenter ville blive sat på prøve. Hver af de næste retter ville først blive serveret, når gæsterne havde taget bind for øjnene. Herefter ville en bebudelses-brise ved et hint varsle den næste ret, der selvfølgelig først kunne spises, når den var gættet.

De første øjenbind kom ind på sølvfade med blomsterblade i alle regnbuens douce farver. Laksefarvede øjenbind kom på gæsterne, og nu mødte en brise af saltvand gæsternes næse. Det føg med forslag: laks for eksempel. Nej, sagde Prins Færre. Det var for let. Er det sødt, var der en, der ville vide. Nej, sagde Prins Færre. Er det salt, blev der spurgt. Nej, sagde Prins Færre. Er det surt, er det stærkt, spises det varmt eller koldt. Spørgsmålene kom fra alle sider. Nej, sagde Prins Færre. Endelig vidste man, at det kom fra havet, at det kunne svømme, at det svømmede i flok og godt kunne være stribet. Man vidste, det havde en skal, og at det skiftede farve, når det blev tilberedt. Man gættede,

Eventyrakademiets serie

Den lille Prins Flere og den lille Prins Færre er de bedste venner. Og de har det sjovt. For sammen finder de ud af, hvordan det lige er med det Statsråd, Prins Flere har været inviteret til, og så det med vaflerne, de vilde hunde og de fashionable frugter alle børn spiser til morgenmad.

De to prinser finder ud af, hvordan man finder ud af ting, hvis man kan maskere sig som en gobelin, så man falder sammen med tapetet, og hvis man kan få en invitation til te-værelset, hvor væggene har øre.

9 788771 457599